

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 29Cb/170/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118212181
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ildikó Kohoutová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:1118212181.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou JUDr. Ildikó Kohoutovou v právnej veci žalobcu: Poistná udalosť s.r.o. so sídlom Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, právne zastúpený: Advokátska kancelária MHS Legal, s.r.o. so sídlom Galvaniho 7/D, 821 04 Bratislava, IČO: 36 866 687 proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 825,- EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 825,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 825,- EUR od 30.03.2018 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd p r i z á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou súdu 12.07.2018 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 825,- EUR s príslušenstvom, titulom nedôvodného krátenia poistného plnenia krátením ceny nájomného za požičanie náhradného motorového vozidla.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že v dôsledku dopravnej nehody dňa 15.12.2017 došlo k poškodeniu motorového vozidla pána D. L. (ďalej aj len „poškodený“) značky BMW 7, EČV: U (ďalej len „motorové vozidlo“ alebo len „MV“). Žalobca prevzal na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2018 pohľadávku poškodeného voči žalovanému, ktorá spočíva v neuhradení náhrady škody za náhradné vozidlo. Poškodený bol v dôsledku poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.12.2017, ktorá mu vznikla na jeho osobnom motorovom vozidle, nútený požičať si náhradné motorové vozidlo po nevyhnutnú dobu. Poškodený používal náhradné motorové vozidlo po obdobie 15 dní, pričom mu bola vystavená faktúra v celkovej výške 1.725,- EUR. Motorové vozidlo poškodený vrátil dňa 23.01.2018. Žalovaný uhradil poškodenému požičovného len čiastočne vo výške 900,- EUR, pričom neuhradené požičovné predstavovalo 825,- EUR. Poškodený sa so žalobcom zmluvne dohodol na prenájme náhradného motorového vozidla, ktorý trval celkovo 15 dní (od 09.01.2018 do 23.01.2018). Žalovaný krátil poistné plnenie, keď krátil cenu požičovného na deň. Na cene prenájmu náhradného vozidla sa poškodený dohodol so žalobcom zmluvne vo výške 115,- EUR za 1 deň. Žalovaný v oznámení zo dňa 15.03.2018 pri výpočte výšky plnenia za požičiavanie náhradného vozidla použil sumu nižšiu - 60,- EUR. Žalovaný však dostatočne nepreukázal opodstatnenosť tejto skutočnosti. Ceny prenájmu motorových vozidiel sa v jednotlivých skutočnostiach odlišujú a poškodený súhlasil s cenou žalobcu, preto podľa názoru žalobcu neexistuje dôvod, prečo by sa pri výpočte výšky plnenia nemohla zohľadňovať zmluvne dohodnutá cena medzi poškodeným a žalobcom. Navyše ide podľa žalobcu o cenu primeranú, čo potvrdzujú aj cenové ponuky autopožičovní, ktoré poskytujú rovnaké služby ako žalobca. Ceny rôznych

autopožičovní je možné podľa žalobcu považovať len za orientačné, nakoľko za sumy uvedené v cenníkoch by boli vozidlá vo väčšine prípadov zapožičané len v prípade, že by bolo nájomné zaplatené vopred. Prenájom vozidla s tým, že cena bude zaplatená až pri vrátení vozidla, bez poskytnutia depozitu a stiahnutia sumy z účtu, je zo strany autopožičovní poskytovaný len „verným zákazníkom“ a navyše v konkrétnom prípade by nebolo možné stanoviť počet dní, na ktoré by bolo náhradné vozidlo zapožičané, a teda by nebolo možné ani uzavrieť zmluvu o zapožičaní za ceny uvádzané iným autopožičovňami. Výška náhrady škody sa stanovuje s ohľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Za obvyklú cenu nemožno považovať výlučne cenu najlacnejšej autopožičovne rovnako ako ani cenu najdrahšej autopožičovne. Podľa názoru žalobcu obvyklá cena predstavuje celé cenové pásmo od skupiny najlacnejších po skupinu najdrahších autopožičovní vrátane, a preto cenu žalobcu nevybočujúcu z cien skupiny určitého cenového pásma nemožno označiť za cenu neobvyklú. Žalobca si zároveň uplatnil úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 825,- EUR od 30.03.2018 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po dni, keď mal žalovaný v zmysle ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. poskytnúť žalobcovi poistné plnenie. Za skončenie prešetrovania žalobca považuje dátum uvedený v oznámení o poistnom plnení, t.j. deň 14.03.2018.

3. Žalovaný žiadal vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 05.09.2019 žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť, keď nárok žalobcu považoval za nepreukázaný, neoprávnený a nedôvodný. S argumentáciou žalobcu, že suma 115,- EUR/deň prenájmu MV je primeraná, nakoľko prenájom vozidla s tým, že cena bude zaplatená až pri vrátení vozidla, bez poskytnutia depozitu je zo strany autopožičovní poskytovaná len „verným zákazníkom“, sa podľa žalovaného nie je možné stotožniť v prípade náhrady škody. Takéto navýšenie prenájmu nie je možné hodnotiť ako účelné a primerané, keďže takýmto spôsobom došlo k navýšeniu ceny nájmu o 46,- EUR denne (základná cena za 1 deň doby nájmu predstavovala sumu 69,- EUR/deň a suma 46,- EUR/deň predstavovala prirážku za požičanie MV na dobu neurčitú a jeho nezabezpečenie). Navyše nájomca o zložené peniaze v prípade, ak prenajatú vec nezničí, prípadne nepoškodí, nepríde, nakoľko sú mu následne vrátené čím v jeho prípade na konci nájomného vzťahu v danej časti nedôjde k zmenšeniu na jeho majetku, a teda ani ku vzniku skutočnej škody. To, že niektoré subjekty podnikajúce v sektore prenájmu MV sa rozhodli realizovať ich podnikateľskú činnosť bez požadovania zloženej zábezpeky pri uzavretí nájomnej zmluvy s tým, že prípadné riziko spojené s insolventnosťou klienta následne premietnu v navýšení ceny konečného nájmu, nemôže ísť na ťarchu zodpovedného subjektu zo škody, resp. jeho poisťovateľa. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 415 a 417 ods. 1 zákona č. 40/1964 Z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), podľa ktorých je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám, resp. k ich rozširovaniu. Žalovaný má za to, že poškodený sa neriadil vyššie uvedenými povinnosťami a uzavretím nájomnej zmluvy na náhradné MV v cene denného nájmu nad priemerné sumy nájmov, resp. s prirážkou, nedôvodne navýšil rozsah škody. Vznik nároku na náhradu škody, ako aj jeho účelnosť a primeranosť je žalobca povinný preukázať. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na cenové ponuky niekoľkých autopožičovní, na základe ktorých vyplýva obvyklá cena prenájmu MV, pričom suma vo výške 115 EUR/deň sa pohybuje už v úrovni obvyklých cien prenájmu MV vyššej strednej triedy až vyššej luxusnej triedy automobilov. Zároveň je žalovaný nárok podľa žalovaného nedôvodný aj v časti uplatňovaných úrokov z omeškania a to s poukazom na závery vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/145/2017.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 07.11.2019 uviedol, že žiadny právny predpis neukladá poškodenému povinnosť, aby si náhradné MV požičal výlučne v najlacnejšej autopožičovni, resp. v takej autopožičovni, ktorej podmienky nájmu poškodenému nevyhovujú, resp. ktoré nedokáže splniť. Poškodený si splnil všetky povinnosti ktoré mu v súvislosti s poistnou udalosťou a jej likvidáciou vznikli a medzi tieto povinnosti rozhodne nepatrí povinnosť požičiavať si náhradné MV za nevýhodných, či nevyhovujúcich podmienok len preto, aby cena nájmu bola čo najnižšia. Takisto finančná neschopnosť poškodeného vopred uhradiť nepredvídateľné a ním nezavinené náklady na opravu poškodeného vozidla, resp. na požičanie si náhradného MV, nemôžu byť poškodenému pričítané na vrub porušenia prevenčnej povinnosti. Žalovaný absolútne žiadnym spôsobom nepreukázal neobvyklosť ceny nájmu pri produkte, ktorý v danom prípade poškodený využil. Individuálny rešerš cien z internetu, ktorý predložil žalovaný je iba fikcia, ktorá nemá absolútne žiadnu výpovednú hodnotu či porovnávaciu schopnosť (nie je napríklad zrejmé, či ide o ceny konečné, k akým podmienkam nájmu sa dané ceny viažu, na akú minimálnu dĺžku nájmu sa daná cena vzťahuje atď.). Žalovaný navyše bez akýchkoľvek ďalších dôkazov podsúva súdu tvrdenia o tom, že v lacnejších autopožičovniach z internetových reklám nie je možné natrafiť na nevyhovujúce vozidlá a že vozidlo prezentované v rámci reklamy na internete možno kedykoľvek a bez ďalších problémov získať a navyše ešte aj obdobie nájmu si môže nájomca

bez akýchkoľvek finančných dopadov svojvoľne modifikovať. V tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I vo veci sp.zn. 33Cb/122/2015, ktorý bol potvrdený Krasjkým súdom v Bratislave sp.zn. 3Cob/174/2018 a na závery v nich uvedené. Vo vzťahu k obvyklosti ceny nájmu uviedol, že poškodený v danej chvíli nemal voľné finančné zdroje na nájom náhradného MV, keďže dopravná nehoda sa mu stala náhle a nečakane, nevedel ani približne odhadnúť dĺžku opravy jeho poškodeného MV a zároveň nevedel, či bude náhradné MV skutočne potrebovať celú predpokladanú dobu nájmu a tak nemal záujem sa viazať a uzatvárať nájomnú zmluvu na náhradné MV na dobu určitú. Rozhodol sa preto pre nájom náhradného MV v režime typickom pre dobu neurčitú, ktorá mu nijakým spôsobom nekomplikovala finančnú situáciu, poskytovala výrazne väčšiu flexibilitu a umožňovala mu náhradné MV kedykoľvek vrátiť. Pre úplnosť uviedol, že nájomná zmluva obsahuje iba informatívne predpokladanú dobu vrátenia MV, ktorá nájomcu k ničomu nezaväzuje a neobmedzuje ho v možnosti požičanej MV bez sankcii kedykoľvek vrátiť, či nájom predĺžiť, pričom nájomné platí iba za skutočne využitú dobu nájmu. Poškodený si teda požičal náhradné MV za takých podmienok, ktoré mu v danej chvíli najviac vyhovovali. Čo sa týka vyjadrení žalovaného o neopodstatnených prirážkach k cene nájmu a podobne, tak uviedol, že k dohodnutému nájomnému nie sú fakturované žiadne prirážky. Nájomná zmluva jednoznačne a zrozumiteľne uvádza dennú sadzbu nájmu vyjadrenú jedným číselným údajom, pričom táto suma sa zhoduje s dennou sadzbou nájmu fakturovanou vo faktúre za nájom MV. Dopĺňajúca informatívna tabuľková poznámka k cenám, zľavám a akciám má pre prenajímateľa a nájomcu iba informačný charakter o tom, z čoho všetkého je tvorená v nájomnej zmluve zrozumiteľne dohodnutá denná sadzba nájomného a má len uľahčiť orientáciu v rozdielnostiach produktov ponúkaných prenajímateľom (ponuky č. 1 a č. 2). Zároveň žalobca na preukázanie svojich skutkových tvrdení o obvyklosti nájmu náhradného MV v rozhodnom čase predložil listinné dôkazy - potvrdenia o výške ceny nájmov od iných podnikateľov v rovnakej oblasti pôsobnosti. Napokon žalobca poukázal na súdne rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že za cenu obvyklú nemožno považovať výlučne cenu najlacnejšej ani najdrahšej požičovne, ak posudzovaná cena z daného cenového pásma nevybočuje. Napokon žalobca doplnil svoju argumentáciu vo vzťahu k úrokom z omeškania, pričom uviedol, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“) sp.zn. 3Cdo/145/2017, na ktoré poukázal žalovaný, tento vychádzal z neúplnej a teda nesprávnej premisy, že poškodený má nárok na úrok z omeškania jedine v prípade porušenia právnej povinnosti uvedenej v ustanovení § 11 ods. 6 zákona o PZP. Podľa názoru žalobcu však poisťovňa nemá len jednu, ale dve odlišné a samostatné právne povinnosti - prvou je plniť dlh, teda poskytnúť poistné plnenie riadne a včas a druhou je povinnosť zlikvidovať vzniknutú škodovú udalosť včas a riadne. Napokon poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/895/2008 zo dňa 17.12.2009, ktorý za rovnakého právneho stavu riešil sankcie za dve právne povinnosti a dospel k opačnému záveru, ako NS SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/145/2017.

5. Žalovaný vo svojej duplike zo dňa 11.02.2020 uviedol, že mu nie je zrejmé, v čom spočíva špecializovanosť danej autopožičovne, že došlo k navýšeniu ceny nájmu o 46,- EUR denne, pričom takéto navýšenie nie je možné hodnotiť ako účelné a primerané. Žalobca zároveň tvrdí, že sumu 46,- EUR účtuje za to, že zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, nakoľko nebolo zrejmé, na aké obdobie bude prenájom vozidla potrebný, avšak zo zmluvy o nájme vyplýva, že sa predbežne prenájma na 8 dní (od 09.01.2018 do 17.01.2018) a následne na základe požiadavky poškodeného bola zmluva predĺžená a teda sa nejedná o zmluvu na dobu neurčitú, ale predĺženie doby určitej doby nájmu. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nie je dôvod účtovania si príplatku za uzatvorenie zmluvy na dobu neurčitú ako položky, ktorá by mala byť škodou. Nezabezpečenie nájmu je podľa žalovaného príplatková služba, ktorú si povinný nebol povinný objednať, bola to určitá výhoda, pre ktorú sa slobodne rozhodol, ale nejedná sa o škodu, t.j. ujmu, ktorá by mu vznikla v dôsledku poistnej udalosti. Napokon sa opakovane vyjadril aj k príslušenstvu, pričom opätovne poukázal na závery vyjadrené v rozhodnutí NS SR sp.zn. 3Cdo/145/2017, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Cob/70/2017, ktorý spočíva na totožnej argumentácii ohľadne ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP a neexistencii nároku na úrok z omeškania v prípade, ak si poisťovňa splnila povinnosť uvedenú v danom ustanovení.

6. Na pojednávaní konanom dňa 02.08.2021 súd konal v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko tento žiadal ospravedlniť svoju neprítomnosť na pojednávaní a súhlasil s vykonaním pojednávania vo svojej neprítomnosti. Právny zástupca žalobcu zotrval na argumentácii obsiahnutej v písomných podaniach.

7. Súd postupom podľa § 204 C.s.p. oboznámil s obsahom spisu, nakoľko všetky listiny boli v priebehu konania sporovým stranám doručené a ich obsah nebol stranami spochybnený, týka sa to listín:

Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2018, nájomná zmluva zo dňa 09.01.2018, faktúra č. XXXXXX, oznámenie o poistnom plnení zo dňa 15.03.2018 (týkajúci sa prenájmu náhradného MV), čestné prehlásenie k platbe v hotovosti, doklad o úhrade faktúry vo výške 1.725,- EUR dňa 19.07.2017, cenník MV pre poškodených pri dopravných nehodách od A. A., cenová ponuka na zapožičanie MV od spoločnosti LuxCars, s.r.o. zo dňa 27.02.2012, rozpis k predloženým dôkazom (listina vyhotovená žalobcom s odkazom na jednotlivé skončené súdne konania), internetové výpisy z jednotlivých autopožičovní spolu s ich cenníkmi, potvrdenie k cene nájmu MV od spoločnosti ERANOV s.r.o. zo dňa 30.04.2019, potvrdenie k cene nájmu od autopožičovne Zoltán Valentovič - Autotrans zo dňa 01.02.2017, potvrdenie k cene nájmu MV od autopožičovne M technix G. G. zo dňa 29.04.2019, potvrdenie od spoločnosti ERANOVA s.r.o., JUDr. Zoltán Valentovič- Autotrans, PP RENT CARS s.ro., SIXT GentleCar, s.r.o., BUSINESS Car s.r.o. a AUTOCENTRUM ASIST s.r.o. o tom, že tam uvedené ceny jednotlivých tried vozidiel vzhľadom na podmienky nájmu sú primerané a pohybujú sa v pásme cenovej obvyklosti, zoznam právoplatných rozhodnutí súdov k cene 115,-EUR za 1 deň nájmu.

8. Podľa § 524 ods. 1, 2 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

9. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/, d/ zákona o PZP v relevantnom znení má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu
b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,
d) ušlého zisku.

10. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP v relevantnom znení, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v relevantnom znení, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

12. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP v relevantnom znení, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (§ 517 ods. 2 OZ).

13. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP v relevantnom znení, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

14. Podľa 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.1.2018 sa postupuje nárok na náhradu škody postupcom ako poškodeným z titulu poistnej udalosti vo vzťahu ku ktorej postupovanej pohľadávke poškodený bol veriteľom a žalovaný dlžníkom. Postúpená pohľadávka vznikla z titulu poistnej udalosti pri ktorej poškodený, z titulu poistnej udalosti - škodovej udalosti na motorovom vozidle EČV: U nemohol toto vozidlo užívať a bol nútený za čas doby opravy poistnou udalosťou poškodeného motorového vozidla si zabezpečiť náhradné motorové vozidlo uzavretím Nájomnej zmluvy zo dňa 09.01.2018, kde prenajímateľom bol žalobca. Škoda, ktorá vznikla poškodenému z titulu škodovej - poistnej udalosti, keď poškodený bol nútený si zabezpečiť po dobu opravy poistnou udalosťou poškodeného motorového vozidla náhradné vozidlo, nepochybne predstavovala poistný nárok, dlžníkom ktorého bol žalovaný. Poškodený preto postupoval existujúcu

pohľadávku a súd má za preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu v tomto konaní, ktorá napokon zo strany žalovaného ani nebola sporovaná.

17. Vo vzťahu k opodstatnenosti samotného nároku na náhradu škody súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodený si zapožičal náhradné vozidlo Toyota Rav 4 za cenu 115,- EUR/deň a podľa Zmluvy o nájme motorového vozidla mal vozidlo požičané od 09.01.2018 do 23.1.2017 (15 dní) s celkovou cenou 1.725,- EUR. Zo zmluvy o nájme motorového vozidla, z faktúry za prenájom vozidla má súd za preukázané, že poškodený náhradné motorového vozidlo mal prenajaté od 09.01.201 od 8:00 hod do 23.01.2018 o 16:00 hod., pričom počas tejto doby bolo poškodené vozidlo opravované v autoservise, čo medzi stranami nebolo sporné.

18. Vo vzťahu k samotnému nároku, ktorý je predmetom žaloby, súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (obdobne aj uznesenie NS SR sp.zn. 4MCdo/23/2008).

19. Skutočnou škodou je podľa súdnej judikatúry aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenie veci. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak škodná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej ide (R 7/1992). Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady vynaloženia akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Je nesporné, že poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody.

20. V predmetnej veci je nesporným fakt, že k poistnej udalosti došlo, žalovaný poistnú udalosť uznal a poistné plnenie čiastočne plnil. Kauzálny nexus je daný tým, že porušením pravidiel cestnej premávky došlo ku škode na motorovom vozidle poškodeného. Zapožičanie náhradného vozidla považuje súd prvej inštancie za skutočnú škodu definovanú v ustanovení § 442 OZ ako ujma v majetkovej sfére poškodeného, ktorá nastala v súvislosti so škodovou udalosťou a nemôže byť žiadnym spôsobom závislá od správania poškodeného po škodovej udalosti. V kontexte uvedeného je odvoditeľné, že na skutočnú škodu sa prihliada tak, aby škodovou udalosťou neutrpel sociálny komfort poškodeného. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 3831/17, ktoré stručne zhrnulo podstatu zavedenia povinnosti povinného poistenia zodpovednosti za škodu, a to práve na účely ochrany poškodeného pred znášaním dôsledkov porušenia právnej povinnosti iným účastníkom cestnej premávky: „...Podľa náhľadu Ústavného soudu je třeba se v souvislosti s poskytnutím náhradního vozidla zamyslet nad tím, jaký je jeho smysl a účel. Lze mít v zásadě za to, že podstatou náhradního vozidla je umožnit pojištěnci zachování určitého životního standardu v situaci, kdy dojde, ať již k částečnému nebo totálnímu poškození vozidla. Poskytnutím náhradního vozidla nebude poškozený ponechán v tísní a bude mu umožněno vést, co do kvality, obdobný život, jako před dopravní nehodou... Ve své podstatě tak není důvodu, pro který by tyto náklady, jsou-li účelně vynaloženy, měl nést právě poškozený. Výklad a aplikace práva nemohou být odtrženy od reálného života...“ V danom prípade aplikáciou ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP poisťovňa z titulu poistenia by plnila aj nároky vzniknuté v dôsledku škody na veci, čo pripúšťa záver aplikácie aj pre následné škody, ktoré vzniknú v dôsledku škody na veci samej. Ide o účelne vynaložené náklady, ktoré musí poškodený obvykle vynaložiť v súvislosti s odstránením dôsledkov vzniku škody a v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukazuje na rozsudok NS ČR z 30.11.1990 sp. zn. 1Cz 86/90, R 7/1992. V kontexte uvedeného je nutné prihliadať najmä na dôvody potreby náhradného motorového vozidla a rozsah jeho užívania z časového hľadiska. Vo veci konajúci súd preto považuje za spravodlivé rešpektovať rozsah uplatneného nároku pri preukázaní výkonu/charakteru činnosti osoby poškodeného/žalobcu. Poškodený, t.j. právny predchodca žalobkyne, nemohol z titulu poistnej udalosti užívať svoje motorové vozidlo, a preto bolo dôvodné, aby si zabezpečil náhradné vozidlo a náklady spojené so zabezpečením tohto náhradného vozidla v podobe nájomného tak patria do oprávneného nároku poškodeného. Škoda v tejto súvislosti vzniknutá na strane poškodeného je škodou v rozsahu účelne vynaložených nákladov na nájom tohto náhradného motorového vozidla.

21. K nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov so zabezpečením náhradného motorového vozidla pristupuje samotná skutočnosť, že poškodenému z titulu škodovej udalosti bol nanútený skutkový a právny stav, kedy nemohol užívať svoje motorové vozidlo, a tým sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla počas opravy svojho vozidla. Konceptcia náhrady škody vychádza zo záverov, že má byť nahradená cena požičovného, ktorá je obvyklá, teda nie cena priemerná, resp. cena najnižšia alebo cena podľa individuálnych výpočtov zamestnanca žalovanej, pretože v dôsledku poškodenia motorového vozidla dochádza k závažnému zásahu do vlastníckeho práva vlastníka poškodeného vozidla v podobe straty možnosti jeho riadneho užívania. Ďalej je potrebné podotknúť, že kritérium nutnosti nemôže poškodenému sťažiť, či znemožniť požičanie náhradného vozidla, ktoré treba považovať za jediný možný spôsob vyváženia ujmy spôsobenej poškodením vlastného vozidla. Pokiaľ ide o výšku ceny nájmu, túto je nevyhnutné posudzovať v spojitosti s ďalšími okolnosťami na strane poškodeného, pričom za neprímerane vysokú cenu možno považovať iba cenu, ktorá výrazne vybočuje z cenového pásma v danom mieste a čase. Pri posudzovaní ceny obvyklej je potrebné vychádzať z celého cenového pásma, teda aj najnižších ako aj najvyšších cien, nejde však o cenu priemernú. Preto pokiaľ cena nájmu z tohto pásma výrazne nevybočuje je potrebné ju akceptovať ako cenu obvyklú. Poškodený navyše nemá nijakú povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode hľadať lacnejšiu požičovňu a podrobne skúmať podmienky. Predsa poškodený bol obmedzený už samotným poškodením vozidla, nie je dôvod, aby zavinením inou osobou bol obmedzovaný ešte o to viac, aby hľadal a porovnával cenníky autopožičovní. Zároveň každá uzavretá zmluva je výsledkom individuálnych rokovaní zmluvných strán.

22. V nadväznosti na predchádzajúci bod súd konštatuje, že suma 115,- EUR za deň nájmu motorového vozidla celkom zjavne z cenového pásma nevybočuje. Zo žalobcom predložených listín - cenníka motorových vozidiel od A. A., cenovej ponuky od spoločnosti LuxCars, s.r.o., potvrdenia k cene nájmu motorového vozidla od spoločnosti ERANOV s.r.o., potvrdenia k cene nájmu od Valentovič Zoltán-Autotrans, potvrdenia k cene nájmu motorového vozidla vyplýva, že ceny za zapožičanie MV totožnej kategórie boli v pásme od 105,- EUR do 120,- EUR. Suma 115,- EUR preto nie je neobvyklá alebo celkom premrštená. Uvedené listinné dôkazy neboli zo strany žalovaného žiadnym spôsobom rozporované. Túto sumu 115,- EUR za deň prenájmu motorového vozidla je preto potrebné akceptovať ako cenu obvyklú, ktorá bola výsledkom zmluvného dojednania strán a vyplývala zo samotnej nájomnej zmluvy. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že práve táto suma bola v prejednávanej veci sumou nájmu za 1 deň požičania náhradného MV a nie suma 69,- EUR spolu s prirážkou 46,-EUR, keďže suma 69,-EUR nevyplývala z nájomnej zmluvy. Aj s ohľadom na uvedené súd bral do úvahy v rámci zisťovania účelnosti a primeranosti nákladov vynaložených na prenájom náhradného MV práve zmluvne dohodnutú sumu 115,- EUR/deň nájmu.

23. S ohľadom na uvedené žalobca dostatočne preukázal nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla zabezpečeného poškodeným. Boli tak splnené všetky predpoklady, za splnenia ktorých vzniká zodpovednosť za škodu, a preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 825,- EUR, ktorá predstavuje sumu, o ktorú žalovaný krátil poisťné plnenie.

24. Žalovaný rozporoval aj uplatnený úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp.zn. 3Cdo/145/2017, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania žalovanému vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa tak do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nespĺnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ustanovení § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

25. Vo vzťahu k predmetnému uzneseniu najvyššieho súdu súd prvej inštancie uvádza, že podkladom právneho posúdenia konkrétnej veci konajúcimi súdmi, v nadväznosti na uplatnený úrok z omeškania, bola situácia, kedy si žalobca uplatnil úrok z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, pričom v danom prípade súdy uviedli, že tento úrok žalobcovi nemohol vzniknúť vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná poisťovňa v zákonnej lehote troch mesiacov poskytla žalobcovi vysvetlenie (odmietnutie plnenia), čím si splnila povinnosť podľa § 11 ods. 6 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z.

26. V prejednávanej veci si však žalobca uplatnil úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ, čo je odlišný prípad, na ktorý uvedený záver dovolacieho súdu nemožno vzťahovať. Dovolací súd neposkytol vo svojom rozhodnutí právne posúdenie situácie, kedy si žalobca uplatňuje úrok z omeškania podľa Občianskeho zákonníka, preto akúkoľvek precedenčnú záväznosť, hoci aj obiter dictum vysloveného záveru o tom, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a poisťovňa by sa tak do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, za situácie kedy sa dovolací súd vo svojom výklade žiadnym spôsobom nevysporiadal so znením ustanovenia § 11 ods. 7 prvej časti vety zákona o PZP určujúceho splatnosť poisťného plnenia do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie, považuje vo veci konajúci súd za nevzťahujúcu sa na prejednanú vec. Takto naformulovaný záver najvyššieho súdu o tom, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká poisťovní, ako žalovanej v spore (čo vyplývalo zo skutkového stavu veci), až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a poisťovňa by sa tak do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, bez akéhokoľvek ďalšieho odôvodnenia tohto záveru, v samotnej svojej podstate navyše naráža aj na skoršiu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu reprezentovanú napr. uznesením najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo/166/2007 z 27.01.2009 a rozsudkom najvyššieho súdu (hoci aj ako súdu odvolacieho) sp.zn. 3Obo/29/2016 z 27.06.2017, ktorá sa síce vzťahuje na právnu úpravu splatnosti poisťného plnenia podľa § 797 ods. 3 prvá veta OZ, no reprezentuje názor, že pokiaľ žalovaná poisťovňa vykonala šetrenie za účelom zistenia vzniku a príčin škodovej udalosti a tiež za účelom zistenia rozsahu povinnosti poskytnúť plnenie, ktoré bolo nepochybne žalovanou aj riadne ukončené a napriek tomu neposkytla žalobcovi poisťné plnenie, hoci tak mala urobiť, dostala sa s plnením dlhu do omeškania, a to uplynutím pätnásteho dňa od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti plniť.

27. Len nad rámec uvedeného vo veci konajúci súd si zároveň dovoľuje poukázať aj na skutočnosť, že ústavná sťažnosť, podaná vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018, bola Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 309/2020 prijatá na ďalšie konanie.

28. Konajúci súd v tomto smere uvádza, že zavedením ustanovenia § 11 ods. 6 a na to nadväzujúceho sankčného ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o PZP došlo k transponovaniu Smernice 2000/26/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. mája 2000 (ďalej len „Smernica“), z ktorej článku 4 ods. 6 vyplýva, že zavedená sankcia zabezpečuje povinnosť ukončenia prešetrovania poisťnej udalosti v stanovenej trojmesačnej lehote. Zo znenia uvedenej Smernice však nevyplýva, že by zavedením takejto sankcie mal byť dotknutý prípadný nárok na úrok z omeškania, ktorý vyplýva z vnútroštátnej úpravy a viaže sa na prípad omeškania s plnením peňažnej povinnosti. Naopak z odôvodnenia Smernice vyplýva, že je vhodné zaručiť, aby poškodená osoba mala osobitné právo na rýchle poskytnutie poisťného plnenia a preto je potrebné zaviesť do vnútroštátneho práva primerane účinné a systematické finančné alebo rovnocenné administratívne sankcie; avšak podmienkou je, aby zodpovednosť a vzniknutá škoda boli nespochybniteľné, aby poisťovňa bola schopná realizovať zodpovedajúce plnenie v predpísanej lehote; zodpovedajúce plnenie náhrady by malo byť vyhotovené písomne a malo by obsahovať dôvody, na základe ktorých bola posúdená zodpovednosť a samotná škoda (bod 18 odôvodnenia Smernice). Okrem týchto sankcií je vhodné zaviesť povinnosť platenia úrokov z výšky náhrady stanovenej poisťovňou alebo súdom poškodenej osobe, ak sa plnenie nerealizovalo v zmienenej predpísanej lehote; ak má členský štát platné vnútroštátne predpisy, ktoré obsahujú požiadavku platenia úroku z omeškania, toto ustanovenie sa môže vykonať odkazom na tieto predpisy (bod 19 odôvodnenia Smernice).

29. Pre zákon o PZP, ako lex specialis upravujúci určitú oblasť poistenia, vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako lex generalis. So zreteľom na uvedené, súd pri otázke posúdenia splatnosti poisťného plnenia neaplikoval ustanovenie § 797 ods. 3 OZ, ale pre existenciu špeciálneho ustanovenia týkajúceho sa splatnosti poisťného plnenia v rámci zákona o PZP, aplikoval na daný prípad ustanovenie § 11 ods. 7 zákona o PZP.

30. Z ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP vyplýva splatnosť poisťného plnenia, a to do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia. V prípade prvej možnosti je reflektované skončenie prešetrovania poisťnej udalosti a stanovená povinnosť výplaty poisťného

plnenia (ako peňažného plnenia) v určenej lehote od jeho skončenia. V prípade druhej možnosti je otázne, kto je zaviazaným subjektom v súdnom rozhodnutí. Pokiaľ poškodený využil možnosť priameho uplatnenia nároku podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a nárok voči poisťovni uplatnil v súdnom konaní, potom je osobitné ustanovenie o splatnosti poistného plnenia obsolentné, keďže právo poškodeného na poskytnutie poistného plnenia je dané inštitútom vykonateľnosti súdneho rozhodnutia podľa § 232 ods. 1, 2 CSP, a to márnym uplynutím lehoty na plnenie. Rovnako by v takom prípade nedávala zmysel ani požiadavka doručenia právoplatného súdneho rozhodnutia poisťovni, pretože lehota na plnenie je pochopiteľne viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia strane sporu. Vzhľadom k uvedenému sa súd prikláňa k názoru vyjadrenému aj v odbornej literatúre (Petruľák, M., Šulíková, M. Poistné zmluvy. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 103-104), podľa ktorého je poisťovňa povinná poskytnúť poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v prípade, ak je v súdnom rozhodnutí zviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca.

31. Dôvodová správa k zákonu o PZP navyše uvádza, že „Splatnosť poistného plnenia zákon viaže podobne ako tomu bolo doteraz na dobu 15 dní po skončení šetrenia potrebného na zistenie výšky povinnosti poistiteľa nahradiť škodu. Rovnaká lehota platí, ak o nároku poškodeného rozhoduje súd, bez ohľadu na to, či poškodený žaloval poistiteľa alebo poisteného.“ Aj s odkazom na uvedené a opätovne stotožniac sa s názorom prezentovaným autormi vyššie citovanej publikácie možno hovoriť o nedostatočnej precízności zákonodarcu pri stanovení lehoty na plnenie zo strany poisťovne (v prípade, ak bol škodca a nie poisťovňa v rozhodnutí zviazaný na zaplatenie náhrady škody), pretože ak bolo zámerom zákonodarcu zlaďiť lehotu, ktorá je daná na plnenie škodcovi súdnym rozhodnutím, s lehotou, ktorú má na plnenie poisťovateľ, potom bol tento zámer zmarený práve stanovením začiatku plynutia lehoty až na moment doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, pričom v tomto ohľade zároveň požiadavka na výplatu poistného plnenia v lehote určenej súdnym rozhodnutím vyznieva nadbytočne.

32. Samotná otázka splatnosti poistného plnenia má však vplyv na nárok osoby s právom na výplatu poistného plnenia na úroky z omeškania. Pokiaľ nesplní poisťovňa svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, čo znamená právo osoby na poistné plnenie na úroky z omeškania. Tento nárok je daný na základe § 517 ods. 2 OZ, pretože nie je žiadny dôvod vyčleniť poisťoprávny vzťah z okruhu záväzkových vzťahov. Nárok na úroky z omeškania vzniká preto osobe s právom na poistné plnenie prvým dňom po uplynutí lehoty na poskytnutie poistného plnenia zo strany poisťovne.

33. S poukazom na uvedené, vo veci konajúci súd má za to, že ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP má povahu sankcie za nesplnenie nepeňažnej povinnosti uvedenej v ustanovení § 11 ods. 6 zákona o PZP poisťovateľom, a to skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť výšku poistného plnenia do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, resp. poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia.

34. Sankcia vyplývajúca z ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o PZP však na rozhodovaný spor nedopadá. Pokiaľ však poisťovateľ oznámil v zákonnej lehote, že plniť nebude, prípadne bude plniť len čiastočne, nezabavuje ho to povinnosti v prípade úspechu poškodeného v súdnom konaní zaplatiť poškodenému aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, lebo svoju povinnosť riadne prešetriť škodovú udalosť a plniť peňažný nárok v zákonnej lehote, t.j. v lehote 15 dní po skončení prešetrovania škodovej udalosti, nesplnil. Obdobný záver vyplýva zároveň aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020 a sp.zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020.

35. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškaní s vyplatením časti poistného plnenia, na ktoré mal žalobca nárok, vznikol tak žalobcovi zároveň aj nárok na úrok z omeškania s plnením peňažnej povinnosti, počnúc dňom omeškania, teda dňom po uplynutí lehoty 15 dní po skončení prešetrovania, potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, teda 14.03.2018 + 15 dní, t.j. od 30.03.2018. S ohľadom na všetko uvedené súd priznal žalobcovi žalovaný nárok a úrok z omeškania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

36. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje, a to v potrebnom počte vyhotovení.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523127'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ustanovenia § 366 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523366'&ucin-k-dni='30.12.9999'> prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

V prípade, ak nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='233/1995 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).